

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **JUDr. Jan Brož**, adresa pro doručování Praha 2, Sokolská třída 60, zastoupen JUDr. Jiřím Novákem, advokátem se sídlem Praha 2, Sokolská třída 60 proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, Praha 7, Pplk. Sochora 27, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 11. dubna 2007 zn. SPR-0027/06-34, UOOX000HK9T,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 11. dubna 2007 zn. SPR-0027/06-34, UOOX000HK9T se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18.140,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Nováka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 11. dubna 2007 zn. SPR-0027/06-34, UOOX000HK9T, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen Úřad) ze dne 22. prosince 2006 zn. 47/06/SŘ-SPR, CJ15962/06UOOU a kterým bylo toto rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 25.000,- Kč potvrzeno.

V žalobě namítl, že rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, porušuje právo na spravedlivý proces, neboť s ohledem na u zákonnou povinnost mlčenlivosti se nemohl v řízení účinně bránit.

Řízení bylo vedeno minimálně jednou podjatou osobou. PhDr. Miroslava Matoušková (správně má být Matoušová) se původně pokusila vykonat kontrolu u subjektu označovaného Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák. Teprve po upozornění, že tato kancelář není subjektem práva, změnila adresáta. Dne 26.5.2006 sepsala se žalobcem protokol, v němž se po technické stránce vyjádřil k činnosti pro klienta Poté, kdy byl žalovaným žalobci zaslán materiál nadepsaný jako Kontrolní protokol, byl vyzván k vyjádření, zda je ochoten poskytnout součinnost při výkonu kontroly.

Dále žalobce poukázal na svou námitku podjatosti osob, které se na údajném řízení žalovaného proti němu podílely. Žalobci byla doručena rozhodnutí o tom, že pracovníci žalobce nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování ve správním řízení v této věci. Žalobce však nikdy neobdržel žádné rozhodnutí ve vztahu k PhDr. Miroslavě Matoušové, ač je zřejmé, že ta jako inspektorka žalovaného shromažďovala všechny materiály, z nichž rozhodnutí vycházelo. Žalobce namítl, že nebylo rozhodnuto o jeho námitce podjatosti PhDr. Matoušové.

Dále se žalobce v žalobě zabýval argumenty, ze kterých dovozoval, že zákon č. 101/2000 Sb. nemůže dopadat na činnost advokáta. Povinnosti, které zákon ukládá, jsou v dramatickém rozporu s povinnostmi, které má advokát podle zákona o advokacii. Na prvním místě se jedná o povinnou mlčenlivost advokáta. Žalovaný nesprávně dovedl, že obecný rozbor činnosti advokáta pro klienta z hlediska zákona o ochraně osobních údajů provedený žalobcem ve správním řízení není pro právní posouzení podstatný.

Dále žalobce namítl, že před vydáním rozhodnutí nebylo provedeno žádné dokazování, z něhož by bylo možné zjistit alespoň základní skutečnosti, které by snad mohly v případě, že by na žalobce dopadaly povinnosti stanovené zákonem, umožnit posouzení, zda zákon porušil či nikoliv. Žalovaný vychází z prohlášení, kde jsou vtištěna jména tří advokátů, a dovozuje, že údaje, které jsou v tomto prohlášení uvedeny o Noře Fridrichové, jsou údaji osobními. Neuvádí, proč by informace o tom, že byla vůči jmenované v šesti případech vymáhána pohledávka za nezaplacení jízdného a pokuta, a to včetně uvedení dlužné částky, příslušného soudu a spisové značky případu a data uhrazení této částky, mělo být osobním údajem. Žalovaný ignoroval elementární otázky, zda jde o žalobcovo autentické prohlášení, zda existuje Nora Fridrichová, o jakou osobu jde, zda byla ztotožněna či je ztotožnitelná v důsledku uvedení jména a výše zmíněných údajů. Nezabýval se ani tím, z jakého právního titulu se žalobce měl uvedenou informaci o majetkové delikvenci dozvědět. Žalovaný se nezabýval tím, zda údajná mandátní smlouva by měla být platná a zda na základě této smlouvy jsou předávány nějaké údaje, ať již osobní či jiné, a zda mezi těmito údaji byl údaj týkající se Nory Fridrichové. Žalovaný se nezabýval tím, že podle zákona o advokacii žalobce mohl k poskytování právní služby zmocnit jiného advokáta. Nesprávný je závěr o tom, že smlouvou mělo být sjednáno vytvoření počítačové databáze s osobními údaji dlužníků, za něž odpovídá žalobce a JUDr. Brož. Nezjišťoval, jak jsou upraveny vztahy mezi advokáty uvedené advokátní kanceláře, když tvrzení o zaměstnaneckém poměru těchto advokátů je nepravdivé. Žalovaný se rovněž nezabýval tím, zda tvrzení o majetkových deliktech Nory Fridrichové je pravdivé či nikoliv. K těmto otázkám žalobce uvedl, že pokud by uvedené prohlášení učinil na základě informace, kterou by získal při výkonu advokátní

činnosti, mohlo by jít pouze o porušení povinné advokátní mlčenlivosti, pokud by nebyl klientem této mlčenlivosti zbaven. Nejedná se ale o předmět zájmu žalovaného.

Žalovaný dovozuje, že ke zveřejnění informací došlo až tiskovým prohlášením a nikoliv již faktem, že tyto majetkové delikty byly soudně projednávány. Pro věc není podstatné, co je důvodem veřejného soudního řízení. Podstatné je, že údaj, který již jednou byl zveřejněn, včetně údaje osobního, již stěžít může požívat ochrany, a to jak podle zákona č. 101/2000 Sb., tak podle § 11 a násl. občanského zákoníku. Nikomu nelze zabránit, aby zveřejnil rozsudek, který byl veřejně vyhlášen. Je zcela nepodstatné, zda na takovém rozhodnutí jsou nebo nejsou osobní údaje. Zveřejněním údaje, který byl již zveřejněn v průběhu soudního řízení, nemůže dotčená osoba utrpět žádnou podstatnější újmu. Není na žalovaném, aby řešil, zda bylo zveřejněním jakékoli informace neoprávněně zasaženo do osobního a soukromého života Nory Fridrichové.

Závěrem žalobce uvedl, že redaktorka České televize Nora Fridrichová natočila televizní reportáž, v níž se velmi kriticky a lživě vyjadřovala ke způsobu vymáhání pohledávek Dopravního podniku hl.m. Praha, a v této souvislosti se neméně hanlivě vyjádřila i na adresu žalobcovy advokátní kanceláře. Sama přitom spáchala minimálně šest majetkových deliktů, když cestovala městskou hromadnou dopravou bez řádného cestovního dokladu a uložená pokuta na ní musela být vymáhána soudně. S touto minulostí se nemůže vyjadřovat k subjektu, který se pokusila v šesti případech poškodit nezaplacením jízdného, a ani k organizaci vymáhání dlužných částek. Žalovaný se v podstatě postavil na stranu této majetkové delikventky bez ohledu na to, že to byla ona, kdo primárně útočil i na čest a vážnost žalobce. Dle žalobce lze spekulovat, že to souvisí s jeho publikační činností, kdy vyjadřoval svůj názor, že zákon č. 101/2000 Sb. nedopadá na advokáty při poskytování právní služby. V daném případě bylo možné věc řešit cestou práva civilního, pokud by se Nora Fridrichová cítila poškozená. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 5 Tdo 1038/2006 ze dne 6.9.2006 pak žalobce dovodil, že v takovém případě je nepřipustné, aby prostředky správního trestání sloužily k uspokojování subjektivních práv soukromoprávní povahy.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že argumentace žalobce o tom, že jako advokát nepodléhá režimu zákona č. 101/2000 Sb., je nepřipadná. Povinnost mlčenlivosti ze zákona o advokacii nemá absolutní povahu. Klient může advokáta mlčenlivosti zprostit a navíc tato zákonná povinnost je konstruována ve prospěch klienta a je jeho vztahem k advokátu. V daném případě však žalobce poskytl selektivně zpracované údaje týkající se protistrany a nedoložil, že by byl této povinnosti mandantem zproštěn v souvislosti s prohlášením, které učinil prostřednictvím ČTK. Toto prohlášení svým obsahem významně překračuje smluvní ujednání mezi ním a mandantem, protože obsahuje konkrétní osobní údaje. Žalobce sdílel osobní údaje prostřednictvím společné počítačové sítě, a to osobní údaje shromažďované a zpracované Dopravním podnikem hl.m. Prahy jako jeho mandantem, a to v síti určené pro advokáty sdružené v uvedené kanceláři. Samotná smlouva se výslovně omezuje na právní pomoc při vymáhání pohledávek a na činnosti, které s vymáháním pohledávek souvisí a budou ve smlouvě dohodnuty. V žádném případě tedy žalobce smluvní úprava neopravňuje k užití osobních údajů k jinému účelu. Jeho jednání je evidentním překročením účelu, ke kterému mu byly osobní údaje poskytnuty mandantem a které dále rozšířil o údaje získané v rámci soudních řízení jím vedených. Z protokolu o ústním jednání na Dopravním podniku hl.m. Prahy ze dne 27.4.2006 vyplývá, že tento žalobci neudělil souhlas se zveřejněním informace o soudních řízeních a pokutách redaktorky Nory Fridrichové. Takový souhlas nebyl žalobcem doložen. Databáze, ze které žalobce čerpal, není nahodilým shromažďováním

osobních údajů, když jsou tyto údaje systematicky zpracovávány k jednoznačně stanovenému účelu, tj. k vymáhání pohledávek konkrétního klienta. Tyto údaje jsou tříděny a zpracovávány pro účely vymáhání pohledávek. Takové zpracování má daný účel a je systematické v rámci tohoto účelu. Nejde o jeden dva nahodilé případy, ale mnohaletou spolupráci s enormním množstvím výstupů s jednoznačně určeným záměrem pro jejich zpracování. Potřebné poznatky pro uložení pokuty poskytl Dopravní podnik hl.m. Prahy. Žalovaný tyto poznatky považuje za průkazné a dostačující. Žalobce v daném případě nebyl nucen k porušení své zákonné povinnosti mlčenlivosti ani nebyla zkrácena žádná jeho práva. Bylo však prokázáno a doloženo, že osobní údaje použil v rozporu s účelem, který byl sjednán.

Pokud se jedná o námitky podjatosti, tyto byly žalovanému sděleny dne 27.11.2006. O těchto námitkách bylo rozhodnuto. Odlišnost názoru a jiný právní výklad na straně kontrolovaného nepovažuje žalovaný za důvod namítané podjatosti a námitky samotné pak byly zcela účelové.

Pokud se jedná o namítané přehlížení elementárních otázek o existenci Nory Fridrichové a jiných skutečnostech, k tomu žalovaný uvedl, že žalobce své jednání nepopírá, pouze zpochybňuje. Je třeba vycházet z toho, že část kontroly a správního řízení probíhala i mimo osobu a kancelář žalobce. Důkazy byly získávány mimo jeho osobu a nelze přičítat k tíži žalovaného, že žalobce nevyužil své možnosti nahlédnout do správního spisu a přesvědčit se, že tu takové důkazy jsou založeny (např. původní i aktuální mandátní smlouva se všemi doklady).

K argumentaci žalobce, že dotyčná osoba nemůže v důsledku jeho jednání utrpět žádnou podstatnou újmu, neboť údaje o ní již byly zveřejněny, žalovaný uvedl, že tato je neúplná, protože byly zveřejněny i další údaje než ty, o kterých se v rámci veřejnosti soudního řízení může dozvědět veřejnost, a došlo k jejich cílené koncentraci. Argumentace směřuje mimo předmět žalobou napadeného rozhodnutí. V žalobě uváděná obrana, tj., že jde v obecné rovině o realizaci práva na šíření informací, je vybočením i v nepřípadných úvahách o užití trestní, případně správní represe. Žalobce byl postižen za to, že porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona, neboť jím zveřejněné osobní údaje byly prokazatelně shromážděny k vymožení pohledávek, zpracovány ve sdílené databázi a zveřejněny jím a JUDr. Sokolem, u obou v samostatném postavení zpracovatele.

Při jednání zástupce žalobce zdůraznil, že žalobce byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces a že na advokáta nedopadá zákon č. 101/2000 Sb., neboť činnost advokáta se plně řídí zákonem o advokacii. Předseda Úřadu se v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s námitkami uvedenými v rozkladu. Celé řízení bylo zmatečné, když žalobci byl nejprve doručen protokol o kontrole a následně byl vyzván k tomu, aby kontrolu umožnil. Jako subjekt kontroly byla nejprve označena advokátní kancelář. Z těchto skutečností lze dovodit, že správním orgánům nejsou známy základní principy, které se vztahují k výkonu advokacie. Tvzení žalovaného, že žalobce sdílel počítačovou síť se svým klientem, nebylo prokázáno. Otázka podjatosti inspektorky Úřadu nebyla rovněž dostatečně vypořádána. Z důvodů uvedených v žalobě pak navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě uvedla, že v daném případě není sporný skutkový stav. Napadeným rozhodnutím není řešen v obecné rovině vztah mezi zákonem č. 101/2000 Sb. a mezi zákonem o advokacii, ale vychází z konkrétní situace, kdy žalobce byl jednoznačně

zpracovatelem osobních údajů. Zákon o advokacii není v postavení lex specialis k zákonu o ochraně osobních údajů. Tento zákon je kogentní normou veřejného práva, ve které není uvedeno, že na advokáty nedopadá. Zdůraznila, že je třeba rozlišovat kontrolu a správní řízení o uložení pokuty, proto také nebylo rozhodováno o námitce podjatosti inspektorky Úřadu. Tvzení o porušení práva na spravedlivý proces žalobce nijak nekonkretizoval. Správní úřad příslušná ustanovení správního řádu respektoval a řízení proběhlo v souladu s tímto předpisem. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu, který byl soudem předložen, vyplývá, že dne 31.10.2006 vydal Úřad příkaz Zn.47/06/SŘ-SPR, CJ13245/06UOOU, o uložení pokuty ve výši 25.000,- Kč JUDr. Janu Brožovi, fyzické osobě podnikající podle jiného než živnostenského zákona, neboť je prokázáno, že v souvislosti s vymáháním pohledávek Dopravního podniku hl.m. Prahy uvedl v tiskovém prohlášení advokátní kanceláře Brož & Sokol & Novák ze dne 14.dubna 2006, že po Noře Fridrichové, dříve Novákové, byla advokátní kancelář v 6 případech vymáhána pohledávka za nezaplacené jízdné a pokuta vůči Dopravnímu podniku, a to včetně uvedení dlužné částky, příslušného soudu a spisové značky případu a data uhrazení této částky. Tím porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny, a spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť shromažďoval nebo zpracovával osobní údaje v rozporu nebo způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu. Tento příkaz byl vydán podle § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), a z jeho odůvodnění vyplývá, že podkladem pro vydání tohoto příkazu je spisový materiál shromážděný podle zákona č. 101/2000 Sb. a zákona č. 552/1991 Sb. o státní kontrole. Proti tomuto příkazu podal účastník odpor, kterým byl tento příkaz zrušen, a správní orgán pokračoval v řízení. Účastník byl vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí a k věci se vyjádřil dopisem ze dne 21.11.2006 a 13.12.2006. Poté, kdy byla vydána rozhodnutí o vznesených námitkách podjatosti vztahujících se k pracovníkům Úřadu, vydal Úřad dne 22.prosince 2006 rozhodnutí Zn. 47/06/SŘ-SPR, CJ15962/06UOOU, jehož výrok je totožný s citovaným výrokem shora uvedeného příkazu. V odůvodnění rozhodnutí Úřad uvedl, že účastník řízení na základě mandátní smlouvy s Dopravním podnikem hl.m. Prahy (dále jen Dopravní podnik) poskytuje právní pomoc ve věci vymáhání pohledávek v rozsahu uvedeném ve smlouvě a pro Dopravní podnik vykonává činnosti, které s vymáháním pohledávek souvisí a jsou ve smlouvě dohodnuty. Dne 14.4.2006 advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák zaslala sdělovacím prostředkům tiskové prohlášení, které obsahuje stanovisko této advokátní kanceláře k reportáži České televize a mj. obsahuje informaci, že účastník řízení, JUDr. Sokol a JUDr. Novák, kteří jsou pod prohlášením podepsáni, v souvislosti s touto reportáží zjistili, že byla zpracována notorickou černou pasažérkou paní redaktorkou Norou Fridrichovou, původním jménem Novákovou. V prohlášení je uvedeno, že jmenovaná byla v 6 případech zachycena přepravní kontrolou Dopravního podniku a že uložená pokuta a jízdné muselo být soudně vymáháno. Tiskové prohlášení obsahuje rozpis dlužných částek v jednotlivých případech, včetně uvedení příslušného soudu, spisové značky případu u tohoto soudu a data, kdy byla dlužná částka zaplacená. Z protokolu o ústním jednání se zástupci Dopravního podniku ze dne 27.4.2006 vyplývá, že nikdo z Dopravního podniku neudělil účastníkovi řízení souhlas se zveřejněním informací o pokutách Nory Fridrichové. Úřad dále poukázal na vyjádření účastníka ze dne 21.11.2006, ve kterém účastník uvedl, že nikdy v rámci advokacie žádné osobní údaje nezpracovával. Zákon č. 101/2000 Sb. na něj v rámci výkonu advokacie nedopadá. Úřad v odůvodnění rozhodnutí dále zmínil usnesení, kterými bylo rozhodnuto o námitce podjatosti ředitelky odboru správních činností a pracovníků Úřadu, když u těchto osob nebyly shledány důvody pro jejich vyloučení z projednávání a rozhodování ve věci.

Úřad uvedl, že Dopravní podnik shromažďuje ve smyslu § 4 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. osobní údaje osob, vůči nimž má pohledávku na zaplacení jízdného, a je tedy podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. správcem těchto osobních údajů. K tomuto účelu také provádí další zpracování osobních údajů těchto osob ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Účastník má s Dopravním podnikem uzavřenou mandátní smlouvu, podle které vymáhá pohledávky Dopravního podniku vůči těmto osobám. Na základě pověření v této smlouvě proto zpracovává osobní údaje osob, vůči nimž pro Dopravní podnik vymáhá pohledávky. Je jednoznačné, že účastník řízení provádí zpracování těchto osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť tyto osobní údaje např. používá, předává, uchovává, třídí. Úřad má za prokázané, že je naplněna i druhá podmínka definice zpracování, a to požadavek, aby shora uvedené operace s osobními údaji byly prováděny systematicky. Prvek systematickosti je dán tím, že některá z operací charakterizujících pojem zpracování je prováděna s určitým záměrem. V daném případě je prvek systematickosti obsažen v samotném způsobu, jakým jsou osobní údaje Dopravním podnikem vedeny a účastníku řízení předávány, kdy se jedná o společnou počítačovou síť. Účastník se v mandátní smlouvě zavázal, že provede evidenci všech převzatých pohledávek, což nepochybně odpovídá pojmu uchovávání v definici zpracování podle § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Esenciální složkou vedení každé dokumentace je prvek systematickosti. Na základě těchto skutečností považuje Úřad činnost účastníka řízení v souvislosti s vymáháním pohledávek pro Dopravní podnik podle mandátní smlouvy za zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. prováděnou v postavení zpracovatele těchto osobních údajů podle § 4 písm. k) zákona č. 101/2000 Sb. Právně zcela irelevantní je ustanovení článku 10a bodu 1 mandátní smlouvy podle dodatku č. 1 k mandátní smlouvě, ve kterém se uvádí, že na informace, které Dopravní podnik předává advokátům pro účely vymáhání pohledávek, se nevztahuje režim stanovený zákonem č. 101/2000 Sb. Tento zákon je kogentní normou veřejného práva, jejíž aplikaci strany nemohou smluvně vyloučit a vyhnout se tím povinností z ní vyplývajícím. Dopravní podnik zpracovává osobní údaje Nory Fridrichové za účelem vymáhání svých pohledávek, přičemž účastníka řízení pověřil v mandátní smlouvě zpracováním těchto osobních údajů za účelem vymáhání nezaplacených pohledávek. Současně v mandátní smlouvě stanovil účel, pro který bude účastník řízení zpracovávat jím předané údaje, a to v článku 4 bodu 1 mandátní smlouvy. Podle § 7 zákona č. 101/2000 Sb. platí povinnosti stanovené v § 5 obdobně také pro zpracovatele. Správce je povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Účastník řízení přesto zpracovával osobní údaje Nory Fridrichové i po zaplacení dlužné částky, kdy z celkové evidence pohledávek vybral ty, které se jí týkají, a poté je zveřejnil v tiskovém prohlášení. Zveřejnění je přitom jedním ze způsobů zpracování ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Toto zpracování neodpovídá žádnému z účelů, pro který je účastník řízení oprávněn osobní údaje dlužníků Dopravního podniku zpracovávat. Neodpovídá ani účelu, pro který osobní údaje zpracovává Dopravní podnik. Vzhledem k tomu, že účastníku nebyl udělen souhlas nebo pokyn se zveřejněním informací, odpovídá za porušení povinnosti pouze účastník řízení. K opakované námitce, podpořené i stanoviskem České advokátní komory, že na advokáta se nevztahují povinnosti stanovené zákonem č. 101/2000 Sb., správní orgán uvedl, že nelze v žádném případě připustit výklad, podle kterého by pro advokáty před povinnostmi uloženými jim, stejně tak jako ostatním subjektům práva zákonem, mělo mít přednost stanovisko předsednictva České advokátní komory. Pokud se účastník dovolával názorů uvedených v komentáři k zákonu, k tomu správní orgán uvedl, že tento komentář vycházel ze znění zákona účinného do 25.7.2004 a že i v samotném komentáři je připuštěna pochybnost, zda se na advokáty povinnosti stanovené zákonem č. 101/2000 Sb. vztahují či nikoliv.

Správní orgán poté uzavřel, že považuje za prokázané, že účastník řízení porušil svým jednáním povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Závěrem tohoto rozhodnutí pak správní orgán uvedl úvahy, kterými byl veden při stanovení výše pokuty.

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení rozklad, o kterém rozhodl předseda Úřadu napadeným rozhodnutím tak, že rozklad se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán zrekapituloval dosavadní průběh řízení a uvedl obsah podaného rozkladu. Námitky zde účastníkem uvedené se v podstatě shodují s žalobními body. K namítané nesprávné identifikaci účastníka konstatoval, že identifikační číslo bylo účastníku řízení přiděleno jako podnikateli a slouží k jeho jednoznačné identifikaci jako ekonomického subjektu. Pokud se jedná o zahájení správního řízení, to bylo zahájeno doručením příkazu, což může být první úkon správního řízení. Za této situace je vyloučeno oznámení o zahájení správního řízení, neboť toto bylo již příkazem zahájeno.. Připouští-li zvláštní ustanovení správního řádu možnost jako první úkon vydání příkazu, je tímto správní řízení zahájeno a není nutné toto řízení již oznamovat. K námitce, že nebylo rozhodnuto o podjatosti PhDr. Miloslavy Matoušové, odvolací orgán uvedl, že tato není ve smyslu § 14 správního řádu úřední osobou, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu. Jmenovaná ve funkci inspektorky shromáždila podklady, které byly použity v tomto správním řízení v rámci kontroly podle zákona č. 101/2000 Sb. a zákona č. 552/1991 Sb., tzn. v řízení odlišném od správního řízení. V kontrolním řízení také mohl účastník namítat její podjatost podle § 38 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Nelze směřovat kontrolní řízení a správní řízení, neboť se jedná o dvě zcela odlišná řízení. Pokud se jedná o skutková zjištění a jejich podloženost, k tomu odvolací orgán uvedl, že vycházel z vlastní mandátní smlouvy a z protokolu o ústním jednání se zástupci Dopravního podniku, ze kterých vyplývá, že k předávání osobních údajů prostřednictvím smlouvou předvídané počítačové sítě skutečně dochází. Z toho lze dovodit závěr, že účastník řízení je zpracovatelem předaných osobních údajů, přičemž fyzicky on osobně nemusí s těmito osobními údaji jakkoli nakládat. Pokud předává pohledávky k vymáhání dalším advokátům své advokátní kanceláře kromě JUDr.Sokola, případně jiným spolupracujícím advokátům, jsou právě tyto osoby třetími osobami ve smyslu § 14 zákona č. 101/2000 Sb. Při posouzení odpovědnosti účastníka řízení bylo nutné přihlédnout k tomu, že advokátní kancelář je občanským sdružením, tj. subjektem, který nemá právní subjektivitu. Smluvními stranami mandátní smlouvy jsou účastník řízení a současně JUDr.Sokol. Jejich postavení není rozlišeno, ze smlouvy vyplývá, že bude vytvořena jediná počítačová databáze s osobními údaji dlužníků. Proto odpovídá každý z nich samostatně v postavení zpracovatele ke stejným osobním údajům. Z uvedení jména účastníka řízení na tiskovém prohlášení lze dovodit jednoznačný závěr, že účastník řízení toto tiskové prohlášení učinil, byť nebylo vlastnoručně podepsáno. Z hlediska odpovědnosti za porušení povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. je poté nerozhodné, který ze zaměstnanců zveřejněné osobní údaje fakticky připravil ke zpracování. Dle názoru odvolacího orgánu byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Pro posouzení věci není rozhodné, zda účastník nebyl v minulosti zbaven osobou oprávněnou jednat jménem Dopravního podniku mlčenlivosti ve vztahu k majetkovým delikventům. Zpracování osobních údajů představující zveřejnění jmen dlužníků bez jejich souhlasu je v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., a proto činil-li by tak účastník řízení i se souhlasem Dopravního podniku, byl by přesto za toto jednání odpovědný. K námitce o aplikaci zákona o ochraně osobních údajů na činnost advokáta dále odvolací orgán uvedl, že obecný právní rozbor činnosti advokáta pro klienta z hlediska zákona o ochraně osobních údajů není pro právní posouzení jednání podstatný. Relevantní jsou námitky, které se vztahují

k předmětu řízení, tj. k zpracování osobních údajů dlužníků za nezaplacené jízdné Dopravním podnikem a účastníkem řízení. Podle účastníka řízení závazek advokáta podle mandátní smlouvy spočívá ve vedení evidence všech převzatých pohledávek, nikoli osobních údajů. Podle odvolacího orgánu podstatnou součástí každé pohledávky je také identifikace dlužníka, evidence pohledávek je tak vždy spojena s evidencí osobních údajů dlužníka. Zákon o ochraně osobních údajů je komplexní a univerzální normou a je nemožné, aby se pouze v advokacii neuplatňovaly podmínky a principy ochrany osobních údajů a aby fyzická osoba subjekt údajů požívající obecně určitého standardu práv jich pozbyla či se jich nemohla domoci při kontaktu s činností advokáta. Ucelenou úpravu ochrany osobních údajů neobsahuje ani zákon č. 85/1996 Sb. o advokacii, ve znění pozdějších předpisů. Skutečnost, že ve věci byla podána žaloba, nelze považovat za zveřejnění v právním slova smyslu. Veřejnost soudního řízení vzhledem ke smyslu tohoto institutu automaticky neznamená možnost nakládat s údaji při něm zmíněnými jako se zveřejněnými. Pokud by tomu tak bylo, nemusela by existovat právní úprava nahlížení do spisu, případně omezení zveřejňování informací týkajících se soudního řízení tak, jak je provedeno v zákoně č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím. Závěrem odvolací orgán uvedl, že neshledal zákonné důvody pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí.

Ve správním spise je založen i kontrolní protokol č.j. Cj 08319/06uOOu, sp.zn. CS 1216/06, o kontrole, jejímž předmětem bylo dodržování povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. advokáty JUDr. Janem Brožem a JUDr. Tomášem Sokolem. Předmětem kontroly bylo zjistit způsob zpracování osobních údajů cestujících, jejichž osobní údaje byly shromážděny jménem Dopravního podniku a postoupeny advokátní kanceláři, a prověřit odpovídající povinnosti podle zákona o ochraně osobních údajů, případně podle dalších věcně příslušných údajů. Kontrolní zjištění uvedená v tomto protokolu vychází ze zveřejněných dokumentů a z poznatků získaných v Dopravním podniku a při ústním jednání s JUDr. Janem Brožem. Poté je konstatováno zjištění z veřejných zdrojů. Vztahy mezi Dopravním podnikem a advokátní kanceláří se řídí mandátní smlouvou z roku 1997. Předmětem mandátní smlouvy je poskytování právních služeb ve věci vymáhání pohledávek z přepravy a vykonávání činností, které s vymáháním pohledávek souvisejí. V kontrolním protokolu jsou pak dále popsána jednotlivá zjištění s tím, že zvláštní část je věnována případu Nora Fridrichová. V protokolu jsou dále poukazy na příslušná ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. a je zde vysloven kontrolní závěr, že k porušení povinností stanovených zákonem o ochraně osobních údajů pro zpracování osobních údajů Nory Fridrichové, dříve Novákové, došlo vlastní činností advokátní kanceláře a advokátů, kteří přicházeli do styku s osobními údaji jmenované. Správní spis obsahuje dokumenty, na které se odvolává uvedený protokol o kontrole i následná rozhodnutí ve věci uložení pokuty. Obsahem spisu jsou pak i další dokumenty, na které odkazuje napadené rozhodnutí.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 5.2010 č.j. 6 Ca 158/2007-115 rozhodl, že žaloba se zamítá a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V tomto rozsudku dospěl soud k závěru, že na daný případ byl zákon č. 101/2000 Sb. aplikován správně a že pro posouzení věci není rozhodné, že žalobce získal předmětné údaje v rámci výkonu advokacie od svého klienta, tj. Dopravního podniku hl.m. Prahy, a.s. Jako rozhodné shledal soud to, že Dopravní podnik hl.m. Prahy, a.s. jako registrovaný správce k osobním údajům pověřil žalobce zpracováním shromážděných osobních údajů, tedy že žalobce měl postavení zpracovatele podle § 4 písm. k) zákona č. 101/2000 Sb. Osobní údaje pak byly žalobcem zpracovávány systematicky. Soud neshledal jako důvodnou námitku, že je žalobce správním rozhodnutím ztotožňován nesrozumitelným způsobem, jestliže je v jeho označení uvedeno identifikační číslo. Rovněž námitky směřující proti kontrole, na jejímž podkladě bylo

vydáno napadené rozhodnutí, nebyly Městským soudem v Praze shledány jako důvodné a to včetně vyřízení vznesené námitky podjatosti kontrolorky Úřadu. K použití předmětných údajů pro tiskové prohlášení soud uvedl, že se jedná o zpracování k jinému než určenému účelu.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25.3.2011 č.j. 2 As 21/2011-166 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 5.2010 č.j. 6 Ca 158/2007-115 zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud shledal jako nedůvodné kasační námitky, že na činnost advokáta se nevztahuje zákon č. 101/2000 Sb. a že v průběhu správního řízení došlo k procesním pochybením. K povaze zveřejněných informací Nejvyšší správní soud uvedl, že tyto spadají pod pojem osobní údaj a že předmětné tiskové prohlášení představovalo zpracování osobních údajů. Po posouzení daného konkrétního případu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že osobní údaje obsažené v předmětném tiskovém prohlášení byly dostupné i z jiných zdrojů, že tyto informace nepoživají zvláštní způsob ochrany a že důvod jejich zveřejnění nebyl samoúčelný, nýbrž spočíval v reakci na mediální zpochybnění korektnosti, případně dokonce zákonnosti činnosti žalobce a jeho klienta. Žalobce se tedy nedopustil zpracování osobních údajů způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu ve smyslu § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. Právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku je Městský soud v Praze vázán (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

Nejvyšším správním soudem vytýkané nesprávné posouzení shora uvedené právní otázky, tj. posouzení povahy zveřejněných informací z hlediska dodržení stanoveného účelu při zpracování osobních údajů, se vztahuje i právní posouzení této otázky žalovaným. S odkazem na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu je třeba v této věci konstatovat, že žalovaný otázku dodržení účelu zpracování osobních údajů zhodnotil po právní stránce nesprávně, a proto soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je správní orgán vázán.

Výrok o o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2.000,- Kč a za podanou kasační stížnost ve výši 3.000,- Kč. Dále pak náklady řízení tvoří odměna advokátovi za 4 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání, sepsání kasační stížnosti) po 2.100,- Kč, odměna za jeden úkon právní služby (účast na jednání, při kterém byl pouze vyhlášen rozsudek) podle § 11 odst. 2 písm. f) vyhl.č. 177/1996 Sb. ve výši 1.050,- Kč a 5x režijní paušál po 300,- Kč (§ 7, § 9 odst.3 písm.f/, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl.č.177/1996 Sb.). Protože zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Částka daně činí 2.190,- Kč. Náklady řízení tedy celkem činí 18.140,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku prostřednictvím Městského soudu v Praze. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právníké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon
advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 27. května 2011

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová

Košilka podání

Věc: 6A 73/2011-188-197 č.l. 188 rozs. lh. 30/7

Věc podrobně:

Odesílatel: MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE, SPÁLENÁ 2, 11216 Praha 2

Značka odesílatele: 6A 73/2011-188-197

Datum podání: 15.07.2011

*mém. Katedr.
2.1.2
[Signature]*

